

Ми не можемо обговорювати психотерапію, не взявши за вихідні точки психоаналіз та індивідуальну психологію. Без цих двох великих систем, створених відповідно Фройдом та Адлером, не можна уявити її минуле. Їхній доробок у найкращому сенсі заслуговує звання «історичного». Хоча Фройд та Адлер уже в минулому і новіші дослідження часто виходять поза їхні концепції, проте ми знову і знову повертаємося до доктрин цих двох шкіл. Штекель, роз'яснюючи своє ставлення до Фройда, надзвичайно влучно висловився, що навіть карлик на плечах велетня може бачити далі, ніж той.

Оскільки наша мета — вийти поза обмеження психотерапії того часу, то спершу ми повинні з'ясувати, чи ці обмеження існують, визначити, які вони, та встановити потребу їх подолання. Фройд порівнює істотне досягнення психоаналізу з осушенням затоки Зейдерзе: завдяки зусиллям інженерів у місці, де колись вирували хвилі, ми бачимо родючі ґрунти; аналогічно завдяки стараннями психоаналітиків від темних володінь ід відвойовують території для еґо. Іншими словами, свідоме має замінити неусвідомлене; матеріал, який раніше витіснявся до підсвідомості, має бути звільненим завдяки подоланню «витіснення». Отже, психоаналіз є зворотним щодо витіснення психіки до підсвідомості процесом і має на меті виправити його наслідки. Поняття витіснення має основне значення в психоаналітичній теорії. Головне завдання аналітичної терапії — вирвати пригнічені в несвідомому переживання та відновити їх у свідомості, збільшуючи таким чином силу еґо.

Індивідуальна психологія розглядає це питання трохи інакше. Базовим поняттям для неї є «аранжування», яке відіграє

аналогічну роль щодо витіснення Фрейда. Аранжування — процес, у якому невротик намагається позбутися почуття провини. Замість того щоб витіснити його до підсвідомості, він шукає способів звільнитися від відповідальності. Симптоми мають узяти на себе ту відповідальність, яку не може взяти на себе пацієнт. Індивідуальна психологія твердить, що симптоми є спробою пацієнта виправдати себе перед суспільством чи очистити себе у власних очах (створити алібі). Метою терапії з погляду індивідуальної психології є відповідальність невротичної людини за свої симптоми, включення їх у сферу особистої відповідальності, щоб таким чином посилити его.

Отже, невроз для психоаналізу є обмеженням его як свідомості, а для індивідуальної психології — обмеженням его як відповідальності. Обидві теорії можуть бути піддані критиці за обмеженість поглядів: одна через концентрацію всієї уваги на свідомості, друга — на відповідальності. Коли ми поглянемо на життя людини, знявши шори⁷ теоретичних упереджень, то дійдемо висновку, що і свідомість і відповідальність відіграють основну роль у драмі життя. Можна навіть сформулювати вихідну теорему, що *бути людиною означає бути свідомим і відповідальним*. І психоаналіз, й індивідуальна психологія помиляються в тому, що виокремлюють тільки один аспект людського існування, тоді як отримати справжню картину людського життя можна, тільки взявши до уваги обидва виміри. Ці дві школи видаються діаметрально протилежними, але, розглянувши їх ближче, виявляємо, що вони доповнюють одна одну і що між ними існує зв'язок логічної необхідності.

⁷ Шори — спеціальні пластини, які кріплять біля очей коня і закривають йому огляд із боків, щоб тварина під час руху нічого не злякалась. (Прим. перекл.)

Проте психоаналіз та індивідуальна психологія відмінні не лише у своєму розумінні загальної природи людини, а й у тому, що по-різному розуміють природу психічних захворювань. І тут також протилежності доповнюють одна одну. Пансексуалізм розпізнає тільки сексуальний зміст психічних прагнень. У найширшому сенсі сексуальність розуміють як лібідо. Але ця концепція заходить аж надто далеко, ототожнюючи лібідо з психічною енергією загалом. Таке узагальнення безглузде. Схожу тенденцію помічаємо в історії філософської думки в соліпсизмі. Тут також поодиноке поняття «людської свідомості» розтягується настільки, що зрештою охоплює весь світ. Одначе такий підхід позбавлений сенсу, оскільки руйнує кордон між психічним та фізичним. Безглуздим є твердження, що все є ілюзією, фікцією чи тільки ідеєю, оскільки з елімінацією правди, реальності та об'єктів зникають також протилежні концепції⁸.

⁸ Психоаналіз та індивідуальна психологія зосереджуються на одній стороні життя. Але інтимний зв'язок між свідомістю і відповідальністю виражається за допомогою мови. Наприклад, у французькій та англійській мовах наявні слова зі спільним коренем для вираження понять «свідомість» та «совість», друге з яких є схожим до поняття «відповідальність». Свідомість і відповідальність об'єднуються, щоб сформувати сутність. Разом вони формують цілісність людського буття. Це можна пояснити онтологічно. Почнемо з того, що «бути» завжди означає «бути по-різному». Ми можемо виявити певні аспекти тільки виділяючи їх із масового потоку. Лише тоді, коли один аспект реальності протиставляється іншому, може існувати і перше, і друге. Тобто будь-що реальне вимагає реальності чогось іншого. «Бути» означає «бути відмінним від чогось». Це відношення дуже важливе. Отже, усе відбувається тільки у відношенні до чогось іншого. Відмінності в станах буття можуть бути одночасними або послідовними. Свідомість передбачає одночасність суб'єкта та об'єкта — «різне буття» в просторовому вимірі. А відповідальність передбачає послідовність різних станів, відділення майбутнього від сучасного — «різне буття» в часовому вимірі. Воля як основа відповідальності прагне перетворити один стан на інший. Ідентичність понять-близнюків «свідомість» — «відповідальність» переходить із цього першого розділення буття у два аспекти — одночасності та послідовності. З двох можливих, базованих на представленій онтології поглядів щодо людини, психоаналіз та індивідуальна психологія використовують або один, або другий.

Пансексуалізм, свавільно обмежуючи психічну реальність до сексуальності, також звужує своє розуміння природи психічних прагнень. Проте індивідуальна психологія помиляється на свій лад, спрощуючи розуміння механізму психопатології, коли не визнає справжність психічних прагнень, натомість наполягає на розгляді їх (де вони набувають форму невротичних симптомів) як просто засобів досягнення мети чи то у формі аранжування, чи то виправдовування. Індивідуальна психологія, на відміну від пансексуалізму, розпізнає не лише сексуальність, а й інші психічні фактори, як-от: волю до влади, потяг до статусу, або «соціальний інтерес». Але через відмову визнати, що психічні явища і невротичні симптоми важливі самі по собі, ця концепція несправедливо витлумачує багатство і різноманітність психічної реальності. Психоаналіз не робить цієї помилки. Незважаючи на твердження про «вторинний мотив хвороби» (який іноді ще називають «невротичними вигодами»), психоаналіз ніколи не забуває про те, що невротичні симптоми є первинними. Вони є справжнім і безпосереднім вираженням психічних прагнень.

Отже, бачимо, що психоаналіз та індивідуальна психологія доповнюють одне одного. Кожна з цих теорій має рацію щодо однієї зі сторін реальності, але тільки обидві сторони разом створюють цілісну картину психічного життя. На наш погляд, усе відбувається так: на противагу пансексуалізму, психічні прагнення можуть обертатися не лише навколо сексуальності; на противагу індивідуальній психології, невротичні симптоми є не тільки засобами досягнення мети, а й (передусім) прямим вираженням найстрокатіших психічних прагнень.